

nog maar net, of met een schokkende beweging trokken de paarden aan.

Er hing in de tram een weeïge petroleumlucht en door de reten tochtte het ijsig om hun voeten.

Armoeiïg en troosteloos-verdwaald leken zij hier met hun beidjes in koude, triestige eenzaamheid en 't was Pauline, of al de ellende van dezen avond zich nu opeenhoopte en haar de snikken naar de keel dreef.

„Was 't heel erg, Paul?” vroeg Vader toen plotseling zacht, en nam met liefkoozende beweging haar hand.

De leugen gleed haar weg van de lippen, ze had niets tot troost voor hem dan een blik vol liefde, terwijl ze haar hoofd nestelde in de ruigte van zijn jas.

„Niet meer aan denken, Papa,” fluisterde ze in een snik.

„Je hebt gelijk, kind, al valt het hard,” antwoordde hij met een zucht en legde beschermend zijn arm om haar heen.

„Wij hebben elkaar nog, Paatje,” troostte ze.

„Gelukkig, ja. — Stel je nu voor, dat ik in m'n eenigheid hier zat te piekeren. Wat ben ik blij, dat je juist dezen keer mee geweest bent. Kind, zoolang God ons dit laat, mogen we niet klagen. —”

Zijn stem brak in opkomende ontroering. —

Met hortende bewegingen schokte de tram voort in de duisternis — de lamp wiebelde en over de kap van den wagen zwiëpten striemend de kale takken.

G. THEM MEN.

OUD-HOLLANDSCH BINNENHUIS

Echt-oud-Hollandsch binnenhuisje.

De blijde vorscher, verrukt over hetgeen hij in dit typisch Hollandsch plaatsje vond, liep van 't

eene huis naar 't andere, maar als hij zijn camera wilde verstellen om een blijvend beeld van de genoten schoonheid te maken en te bewaren, viel telkens weer zijn oog op het een of ander, o, een

kleinigheid vaak, dat toonde hoe ook hier de tijd en vaak ook maar de mode, zij het weinig, zich had doen gelden.

Hier was het een meer nieuwerwetsche vloerbedekking, dààr had men de oude bouwvallige kinderstoel naar den zolder gebannen om er een stevige, maar foei-leelijke nieuwere voor in de plaats te zetten, die 'n vloekend contrast maakte met de antieke omgeving. Elders weer was men „netjes” geworden en zette de honden- en kattenschotels weg in het kleine bij-keukentje.

Maar nu, eindelijk vond hij een prachtig, onvervalscht bewaard gebleven oud interieur.

„Och,” zei hij en vóór hij zijn zin voltooide, had hij al zijn klapcamera uitgetrokken en op het stalen statief gedraaid, toen de bewoonster, al begrijpend, wat hij zou gaan beginnen, en vlug het oog over haar bezittingen werpende, om te zien wat er nog beredderd worden moest, haastig naar de kast vloog, en met een prachtig (naar zij zèlf vond!) nieuw tafelkleed aankwam, om de kamer 'n beetje aan te kleeden.

„Nee, nee, och laat dat asjeblijft,” riep de amateur-fotograaf en bedacht met schrik hoeveel het interieur van zijn bekoring missen zou, wanneer die rechte vierkante tafelpooten en mogelijk ook de op den grond staande schotels, aan 't gezicht zouden worden onttrokken, door dat „afschuwelijke” — (zoo zag hij het) — tafelkleed.

En zóó bang was hij, dat de spreekwoordelijke Hollandsche netheid toch haar gang zou gaan, dat hij op 't oogenblik zelf riep: „Sta èven stil, èven maar. Het begint al! Als u beweegt staat u er met 'n scheef gezicht op.”

En zoo moest het vrouwtje wel, of ze wilde of niet, (want een beetje ijdel nietwaar zijn we allemaal als het op fotografeeren aankomt.) zóó-als ze daar stond, en vóór ze tijd had de dikbuikige bloemenkan op te lichten en 't tafelkleed nog even er onder door te schuiven, poseeren voor onzen fotograaf en zoo kregen wij haar nu ook te zien in haar echt-Hollandsche binnenhuis, zoo echt-Hollandsch beredderend.

CONSTANCE.

DE AMSTERDAMSCH E PERSIS-VEREENIGING

Woningnood!

Dat is één van die woorden uit de laatste jaren, waarvan velen de beteekenis ondervonden. Eén van die woorden ook, die niet alleen voor ons oproepen de gedachten aan een maatschappelijken wantoestand, maar eveneens aan veel zedelijke ellende, van dien wantoestand het min of meer onafwijsbaar gevolg.

Niet alleen de getrouwden zijn het, die onder de woningnood lijden. Ook onze ongetrouwden kunnen vaak slechts moeilijk en tegen zeer hooge prijzen onderdak en verzorging vinden. Denk b.v. maar eens aan de beraadslagingen van heeren studenten, die een eigen inrichting wilden stichten.

Doordat veel meer vrouwen dan vroeger een zelfstandige maatschappelijke betrekking bekleeden, treft dit tekort aan geschikte huisvesting ook haar. Niet allen toch kunnen in de woonplaats van haar ouders een passende, loonende betrekking vinden.

Daarom lijkt me de arbeid van de Amsterdamsche Persis-vereeniging niet alleen belangwekkend, doch voor onze dagen beslist noodig.

Niet enkel het verschaffen van een tehuis aan vrouwen en meisjes uit de middenstandsklasse, die haar eigen brood verdienen, staat als het doen van „Persis” aangegeven. In artikel drie der statuten leest men omtrent doel en middelen: „De vereeniging stelt zich ten doel de behartiging der geestelijke en sociale belangen van vrouwen en meisjes, uit de Middenklasse, in Nederland woonachtig of gevestigd, door:

a. Het stichten en onderhouden van Tehuizen te Amsterdam of elders in Nederland;

b. het houden van lezingen en voordrachten, het verspreiden van lectuur en het aanleggen van een bibliotheek;

c. het arbeiden voor on- en minvermogenenden door het verspreiden van kleedingstukken en anderszins.”

Doch, zooals men ziet, het vestigen en onderhouden van Tehuizen is nummer één.

Met den bouw van het eerste Tehuis in Amsterdam is nu een begin gemaakt. Op 9 Februari van dit jaar is de eerste paal ervoor in den grond geslagen. Het komt te staan aan de Ruysdaelkade hoek Cornelis Trooststraat en zal ruimte bieden voor 60 personen. Alles wordt degelijk, eenvoudig en hygiënisch ingericht. Elke kamer zal voorzien zijn van